

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Tdo/3/2021                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1618010708                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 16.02.2021                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Paluda             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2021:1618010708.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému V. B. a spol. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 16. februára 2021 v Bratislave o dovolaní obvineného V. B. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. mája 2019, sp. zn. 4To/40/2019, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. B. odmieta.

### Odôvodnenie

Okresný súd Malacky (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 1. februára 2019, sp. zn. 1T/101/2018, uznal obvinených V. B. a ml. Š. W. vinnými zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obvinení po vzájomnej dohode v čase od 18.45 hod. 13. augusta 2018 do 05.20 hod. 14. augusta 2018 v T., na Š. N. XXX, na parkovisku, za ubytovňou vykonali krádež vlámaním do osobného motorového vozidla zn. Opel Vivaro, ev. č. B., tmavomodrej farby, tak, že doteraz nezistením spôsobom a predmetom poškodili rám okna spolujazdca, kľučku bočných dverí do nákladného priestoru, rozbili zadné okno do nákladového priestoru na strane spolujazdca, kde následne z vnútorného priestoru vozidla odcudzili 3 ks zväračiek 230V zn. Kempi, spolu v hodnote 1.100 eur, 3 ks uťahovačiek zn. DEWALT, spolu v hodnote 900 eur, 1 ks zväračská kukla v hodnote 150 eur, následne s uvedenými vecami odišli na neznáme miesto, čím svojím konaním spôsobili poškodenú spoločnosť A. B., s. r. o., so sídlom T. XXX škodu krádežou vecí z motorového vozidla vo výške 2.150 eur a poškodením vozidla škodu vo

výške 842,33 eura.

Za to im okresný súd uložil

- obvinenému V.N. B. - podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 5 Trestného zákona, s poukazom na § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, a za použitia § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky a dva mesiace, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia,

- obvinenému ml. Š. W. - podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona a za použitia § 117 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osemnásť mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) v spojení s § 94 ods. 2 Trestného zákona podmienenčne odložil a podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu vo výmere dva roky. Zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 94 ods. 2 Trestného zákona mu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Súčasne okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obom obvineným V. B. a ml. Š. W. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným spoločnostiam A. B., s. r. o., so sídlom č. d. XXX, XXX XX Rovinka, IČO: 00 679 500, škodu vo výške 433,06 eura; a Allianz - Slovenskej poisťovni, a. s., so sídlom ul. Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, škodu vo výške 775,94 eura. Okresný súd podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodenú spoločnosť A. B., s. r. o. so sídlom č. d. XXX, XXX XX T., IČO: XX XXX XXX, so zvyškom svojho nároku na náhradu škody na civilný proces.

Obvinení a prokurátor napadli uvedený rozsudok okresného súdu odvolaniami. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 2. mája 2019, sp. zn. 4To/40/2019, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u obvineného V. B. a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku mu uložil podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 5 a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obvinených V. B. a ml. Š. W. zamietol s tým, že nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu správne zisteného v napadnutom rozsudku<sup>6</sup>.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému ml. Š. W. a jeho obhajcovi doručené 3. júna 2019, obvinenému V. B. doručené 30. mája 2019 a jeho obhajkyni 11. júna 2019, podal obvinený V. B. prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 31. júla 2020 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných poukázal na to, že v súdnom konaní, ako aj vo svojom odvolaní, primárne namietal právnu kvalifikáciu skutku, pretože skutok, ktorého sa dopustil (v časti odcudzenia vecí), bolo potrebné kvalifikovať ako prečin krádeže spáchanej vlámaním podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019) a nie ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019). Ďalej uviedol, že hoci krajský súd do odôvodnenia svojho rozsudku prebral časť jeho odvolacích námietok s namietanou právnu kvalifikáciou sa riadne a ústavne konformne nevysporiadal, pretože len stručne uviedol, že aj podľa názoru krajského súdu je nepochybné, že spáchaný skutok naplňa všetky zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019). S týmto odôvodnením námietka zásadného právneho významu, ktorá podľa obvineného mala a má zásadný vplyv na výrok súdu o jeho vine, teda akého trestného činu sa dopustil, výrok o treste a o jeho

výmere, ako aj na možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia a možnosti (napr. možnosť spraviť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku) sa obvinený nestotožnil. Dodal, že rozsudok krajského súdu je v tejto základnej otázke arbitrárny a neodôvodnený, čím došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, ako aj práva na spravodlivý súdny proces. Obvineného právo na obhajobu a právo na spravodlivý súdny proces boli podľa neho zásadne porušené taktiež tým, že do konania nebol pribratý znalec z oblasti psychiatrie za účelom skúmania spôsobilosti jeho osoby niesť trestnú zodpovednosť za spáchaný skutok. Aj z dôkazov tvoriacich súčasť spisu totiž vyplýva, že v čase spáchania skutku bol pod vplyvom návykových látok. Pokračoval, že hoci aj v podanom odvolaní na túto skutočnosť poukazoval a požadoval, aby bol do konania znalec pribratý, krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku s touto námietkou žiadnym spôsobom nevysporiadal.

K otázke právneho posúdenia (právnej kvalifikácie) spáchaného skutku (v časti odcudzenia vecí) a s tým spojenej sadzby ukladaného trestu odňatia slobody, obvinený poukázal na § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019) a v nadväznosti na citovaný ods. 4, závažnejším spôsobom konania je v zmysle § 138 písm. e) Trestného zákona spáchanie trestného činu vlámaním. Ďalej uviedol, že okresný súd, s právnym názorom ktorého sa krajský súd arbitrárne stotožnil, poukázal pri právnej kvalifikácii predmetného skutku na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 116/2012.

Takéto právne posúdenie však podľa obvineného nemožno považovať za ústavne konformné, zákonné a spravodlivé. Poukázal na skutočnosť, že aj Okresný súd Trenčín sa vo svojom rozsudku z 26. septembra 2018, sp. zn. 3T/75/2018, odchýlil od predmetného stanoviska s odôvodnením, že pri výklade použitom v predmetnom stanovisku by mohla nastať kolízia s článkom 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie. Podľa výkladu uvedeného v stanovisku totiž páchatelovi, ktorý si prisvojil cudziu vec, čin spáchal vlámaním a spôsobil väčšiu škodu (fakticky konzumujúcu malú škodu), ktorého čin napĺňa všetky pojmové znaky trestného činu podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, by podľa osobitnej časti Trestného zákona napriek spôsobeniu vyššej škody paradoxne (a podľa názoru súdu aj v rozpore s článkom 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie) hrozil trest podstatne nižší, a to trest odňatia slobody na šesť mesiacov až tri roky. Obvinený pokračoval, že obdobne Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v dôvodovej správe k novele § 212 Trestného zákona uviedlo, že v minulosti boli v praxi orgánom činných v trestnom konaní identifikované nejasnosti s právnou kvalifikáciou krádeže vlámaním, pri ktorej je spôsobená škoda malá a výkladové stanoviská, ku ktorým sa už podujali rôzne autority, boli protichodné. Ďalej uviedol, že zámerom legislatívnej zmeny, ktorá spočíva v zlúčení ods. 1 a 2 bolo zároveň odstránenie pochybností pri určovaní druhu trestu a jeho výmery s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona. Podľa takto nastavenej úpravy nebude podľa neho možné kvalifikovať trestný čin krádeže spáchaný vlámaním, pri ktorom bola spôsobená malá škoda, podľa § 212 ods. 3 písm. b) Trestného zákona, a teda ako trestný čin spáchaný závažnejším spôsobom konania v spojení s § 138 písm. e) Trestného zákona, pri ktorom by sa použila vyššia trestná sadzba.

Podľa názoru obvineného je teda zrejmé, že v čase jeho odsúdenia existovali dva zásadne rozdielne výklady právnej kvalifikácie trestného činu krádeže spáchaného vlámaním, pri ktorom vznikla malá škoda. Prvý výklad - prezentovaný stanoviskom trestnoprávneho kolégia - je pre páchatel'a menej priaznivý, keďže páchatel'ovo konanie je totiž kvalifikované prísnejšie, keďže rovnakú okolnosť opakovane zohľadňuje v neprospech páchatel'a. Druhý výklad - prezentovaný normotvorcom, ako aj viacerými konajúcimi súdmi - je pre páchatel'a priaznivejší, keďže konanie páchatel'a kvalifikuje menej prísne a zároveň rovnakú okolnosť opakovane nezohľadňuje. Ďalej obvinený uviedol, že pri rozdielnosti výkladov sú plne na mieste závery Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. IV. ÚS 186/07, PL. ÚS 15/98, II. ÚS 148/06, I. ÚS 316/2011) týkajúce sa zásady prednosti ústavne konformného výkladu. Dodal, že prijatý výklad musí byť tiež akceptovateľný aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, I. ÚS 182/07). Podľa názoru obvineného ak existovali rozumné a dôvodné pochybnosti o tom, ako správne vyložiť dotknuté ustanovenie § 212 Trestného zákona, toto ustanovenie malo byť vyložené spôsobom, ktorý bol pre obvineného

najpriaznivejší. Uviedol, že tým by zároveň došlo k naplneniu chápania trestného práva ako prostriedku ultima ratio. Obvinený pokračoval, že v jeho trestnej veci konajúce súdy zásadu prednosti ústavne konformného výkladu aplikovali nedôsledne, v dôsledku čoho zvolili pri interpretácii dotknutého ustanovenia Trestného zákona nesprávny - ústavne nekonformný a nespravodlivý výklad. Obvinený je presvedčený, že skutok, za ktorý bol odsúdený, nie je a nemohol byť ústavne konformne právne posúdený (kvalifikovaný) ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019), ale je a mal byť podľa obvineného právne posúdený (kvalifikovaný) ako prečin krádeže spáchanej vlámaním podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019).

V závere svojho dovolania obvinený zopakoval, že rozsudok krajského súdu v spojení s okresným rozsudkom je preto založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, v dôsledku čoho mu bol uložený trest odňatia slobody mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

S poukazom na všetky skutočnosti uvedené v dovolaní obvinený konštatoval, že ním namietané rozhodnutie je nezákonným rozhodnutím, pričom zákon bol vo vzťahu k jeho osobe v predmetnom trestnom konaní porušený opakovane. Takéto porušenia, ktoré majú aj svoj ústavnoprávny rozmer, nemôžu byť zo strany najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a zároveň najvyššej inštancie v systéme všeobecného súdnictva akceptované.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku, v neprospech obvineného; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, a s poukazom na okolnosti prípadu, zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K predmetnému dovolaniu obvineného sa vyjadril Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, ktorý uviedol, že nespochybňuje napadnutý rozsudok krajského súdu a nemá dôvodné pochybnosti o správnosti právneho posúdenia zisteného skutku v predmetnej veci a považuje ho za ústavne konformné, zákonné a spravodlivé.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným V. B. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) písm. h) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa

nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku [rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012]. Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné tiež uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu [primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011]. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože ako už bolo vyššie uvedené určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že súdy prvého a druhého stupňa nesprávne posúdili jeho konanie, keď ho právne kvalifikovali ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019), najvyšší súd vo všeobecnosti považuje za potrebné uviesť, že právna kvalifikácia, ktorá pokrýva väčší počet pojmových znakov konania páchatel'a a jeho následku ako zákonných znakov trestného činu je v pomere špeciality oproti inak použiteľnej kvalifikácii, ktorá obsahuje nižší počet takých znakov (zachytáva menej faktických okolností pre subsumpciu, t. j. pre „vzťahnutie“ právnej normy na skutkovú podstatu). Ak teda obe konkurujúce si kvalifikácie konštatujú, tie isté zákonné znaky a jedna z nich navyše aj ďalší zákonný znak, prednosť ma rozvinutejšia kvalifikácia, ktorá výstižnejšie charakterizuje konanie páchatel'a. Ide o vzťah špeciality a subsidiarity, determinujúci v takýchto prípadoch vylúčenie jednočinného súbehu trestných činov.

Ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha taký trestný čin vlámaním, napĺňa zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pri použití § 138 písm. e) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019). Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019), ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Trestného zákona). Takéto aplikačné riešenie je v súlade ako s ustálenými kvalifikačnými pravidlami uvedenými vyššie, tak aj s vecnou logikou zákonnej represie, v kontexte ktorej nie je pri trestnom čine krádeže dôvod na liberalizáciu postihu kombinácie zákonných znakov malej škody vlámaním oproti kombinácii znaku malej škody a inej použiteľnej formy závažnejšieho spôsobu konania, uvedenej v § 138 Trestného zákona.

Ak je jednočinný súbeh dvoch alebo viacerých trestných činov podľa znakov ich základných skutkových podstát možný, avšak tá istá okolnosť bude podmieňovať použitie vyššej trestnej sadzby duplicitne (alebo viacnásobne), je takéto použitie uvedenej okolnosti vylúčené, keďže odporuje zásade ne bis in idem, podmieňujúcej ako vylúčenie, tak aj spôsob kvalifikácie jednočinného súbehu trestných činov. Dotknutá okolnosť bude v rámci súbežnej kvalifikácie činu použitá ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri aplikácii toho ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona, ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate zodpovedá vyššia (najvyššia) trestná sadzba oproti inému konkurujúcemu ustanoveniu a v ňom ustanovenej trestnej sadzbe. Keďže ide o ten istý čin (skutok) a tú istú skutkovú okolnosť, výška trestnej sadzby bude jediným a teda aj určujúcim kritériom vzťahu špeciality, ktorý determinuje výber právnej kvalifikácie, resp. jej príslušnej časti.

V zmysle uvedeného teda, ak si napr. páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha taký čin vlámaním, pri ktorom neoprávnene vnikne do obydlia iného, bude sa jeho konanie kvalifikovať ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona (pri použití ustanovenia § 138 písm. e) Trestného zákona) v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona (teda nie aj podľa ods. 2 písm. a) a naposledy označeného ustanovenia, súbežné uplatnenie ktorého by znamenalo porušenie zásady ne bis in idem v dôsledku dvojnásobného pričítania „vlámania“) (pozri primerane stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 116/2012).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu (str. 7-10), s ktorým sa aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku stotožnil (str. 7), v ktorom okresný súd konštatoval, že obvinený naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozsudku, nakoľko k spáchaniu skutku [resp. konkrétnejšie (popri prečine poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona) aj k spáchaniu trestného činu krádeže vlámaním, pričom odcudzením vecí spôsobil malú škodu] sa obvinený priznal a súd skutok právne kvalifikoval v zmysle citovaných stanovísk trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu. Iný výklad, resp. inú právnú kvalifikáciu skutku - pokiaľ ide o trestný čin

krádeže - okresný súd považuje za okolností, ktoré sú v súčasnosti dané (platné a účinné do 31. júla 2019), za neprístupnú. V súvislosti s vyššie uvedeným najvyšší súd k posudzovanej veci dodáva, že konanie obvineného súdy prvého a druhého stupňa správne právne kvalifikovali ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019) a preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ako okresný, tak aj krajský súd vysvetlili dôvody svojho rozhodnutia dostatočne s potrebnou právnou argumentáciou, preto námietka obvineného spočívajúca v arbitrárnosti rozhodnutia nemá právnu relevanciu.

Napokon vo vzťahu k obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku treba vo všeobecnej rovine uviesť, že v jeho rámci nemožno namietat' neprímeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011).

V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona (účinného do 31. júla 2019) ustanovuje zákon trest odňatia slobody na tri až desať rokov. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku (str. 7-9), že v danom prípade nedošlo lege artis k vyhláseniu obvineného o vine a teda logicky ani k prijatiu prípadného vyhlásenia súdom, pričom okresný súd tak porušil ustanovenie Trestného zákona a trest uložený obvinenému je trestom neprímeraným. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Je teda zrejmé, že trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov (na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby) je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, primeraný spáchanému trestnému činu a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k stanovisku trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu uverejneného v Zbierke pod č. 44/2017, na ktoré sa okresný i krajský súd vo svojej argumentácii odvolávajú, je potrebné zdôrazniť, že štvrtá právna veta rieši otázku zvýhodnenia páchatel'a (procesne ako obžalovaného), ktorý uznal vinu a súd jeho vyhlásenie prijal. V prejednávannej veci však obvinený neurobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku len z dôvodu, že sa nestotožňoval s právnou kvalifikáciou predmetného skutku. Ako už krajský súd uviedol, keďže vo veci nedošlo k vyhláseniu obvineného V. B. o vine ani k jeho následnému prijatiu súdom, nenastali účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku (neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznannej viny a obmedzenie opravného prostriedku), a preto nemožno ani aplikovať právnu vetu vyššie uvedeného stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného V. B. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.